

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

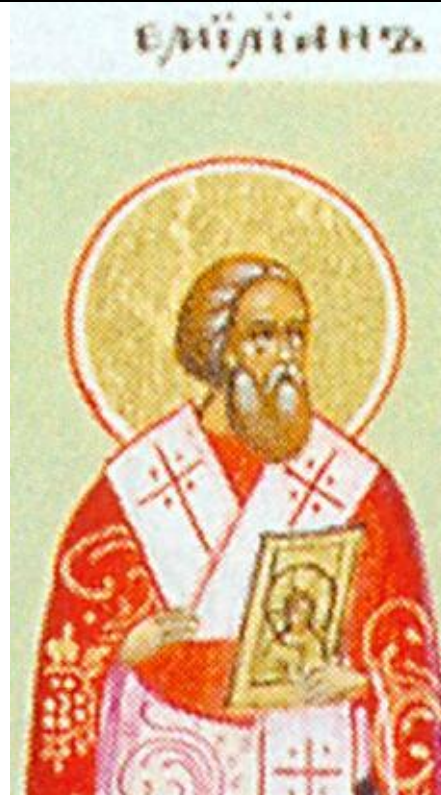
[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Св. Еміліян, Єпископ
Кізицький**

**St. Emilian Bishop of
Cyzicus**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ

kutash@unicorne.org

«Від давніх днів, від самого початку, питання стосовно Церкви вияснюються в Церквах, а не в імператорських палацах» (Св. Еміліян, за цитатою в примітці до його *Життя* в виданню на російській мові 1911 р. *Життя Святих*, на підставі *Чети-Мінеї* Св. Дмитрія Ростовського)

На 21-го серпня за григоріанським календарем (це – 8-го серпня за юліанським) ми святкуємо пам'ять Владики, що підтримував і захищав пошану до Ікон Церквою перед іконоборцем імператором Левом V Вірменином. Це – Св. Еміліян, Єпископ Кізицьким.

Йому доручив це завдання,

“From ancient days, from the very beginning questions relating to the Church are resolved in Churches and not in emperor’s palaces” (St. Emilian as quoted in a footnote to his *vita* in the 1911 Russian edition of *The Lives of the Saints* based upon St. Demetrius’ of Rostov *Cheti-Mineyi*)

On August 21 on the Gregorian Calendar (which is August 8 on the Julian) we celebrate the memory of a Bishop who upheld and defended the Church’s veneration of Icons before the iconoclast (“icon-smashing”) emperor Leo V the Armenian. It is St. Emilian, Bishop of Cyzicus.

He had been given this task, along with other Bishops, by St. Nicephorus, the Patriarch of Constantinople (806-815).

разом з іншими Єпископами, Св. Никифор, Патріарх Константинопольський (806-815). Сам Никифор був представником Імператриці Ірени на Сьомому Вселенському Соборі, який засідав у м. Нікеї (сьогодні це Ізнік у Туреччині) в 787 р., і проголосив істину, що писання й пошана до Ікон – необхідне свідчення про дійсність Боготілення – що Ісус істинний Бог та істинна Людина.

Коли стало ясным, що новий імператор (813-820), Лев Вірменин, мав увести новий період іконоборства, Патріарх Никифор покликав освічених Єпископів і Монахів зустрітися з ним, щоб по змозі відрадити його від цього. Св. Еміліян був одним з-поміж них. Він відважно заявив Левові (як подано в примітці до його *Життя* в виданню на російській мові 1911 р. *Життя Святих*, на підставі *Четі-Мінеї* Св. Димитрія Ростовського): «Якщо це питання, імператоре, відноситься до Церкви, як ви самі сказали, то нехай воно розглядається у Церкві, як велить передання. Від давніх днів, від самого початку, питання стосовно Церкви вияснюються в Церквах, а не в імператорських палацах”.

На жаль чимало єресей та проблем у Церкві мали свій початок та поглиблювалися через намагання імператорів, царів та інших світських провідників та властей накидати їй свої особисті переконання ьа використовувати її для власних цілей. Ці намагання завжди остаточно провалювалися – та навіть приводили до чіткішого вияснення істин Віри. Вони також спричинювали великі терпіння носіям та оборонцям православ’я.

Так було зі Св. Димитрієм Ростовським, який терпів супротивляючись «цезаропапістським» реформам Московського Царя (1682-1725), Петра I, які підкоряли Церкву

Nicephorus himself had been a representative of Empress Irene at the Seventh Ecumenical Council, which met in Nicea (present-day Iznik in Turkey) in 787, and proclaimed the writing and veneration of Icons to be an essential evidence of the reality of the Incarnation – that Jesus is both God and Man.

When it became apparent that the new emperor (813-820), Leo the Armenian, was about to launch a new period of iconoclasm, Patriarch Nicephorus summoned learned Bishops and Monks to meet with him to seek to dissuade him from this tack. St. Emilian was one of these. He boldly declared to Leo (as related in a footnote to his *vita* in the 1911 Russian edition of *The Lives of the Saints* based upon St. Demetrius’ of Rostov *Cheti-Miney*): “Since this question, o Emperor, relates to the Church, as you have said yourself, then let it be resolved in the Church according to tradition. From ancient days, from the very beginning questions relating to the Church are resolved in Churches and not in emperor’s palaces”.

Alas a good many of the heresies and troubles in the Church have originated and been exacerbated by the attempts of emperors, tsars and other secular leaders and powers to force their personal convictions upon her and to use her for their own ends. These attempts have ultimately failed – and even led to a clearer elucidation of the truth of the Faith. They have also caused great suffering to the bearers and defenders of orthodoxy.

So it was with St. Demetrius of Rostov who suffered opposing the “caesaropapist” reforms of Moscow Tsar (1682-1725), Peter I, which subordinated the Church to his secular authority. So it was with a successor to the See of Rostov, St. Arsenius Matsiyevych, who discovered Demetrius’ uncorrupt Relics in 1752, and began the process of his canonization. St. Arsenius’ mission was to oppose Russian Empress (1762-1796), Catherine II, in her confiscation of Monasteries. For his bold

його світській владі. Так було й з наступником на Ростовський Престол, Св. Арсенієм Мацієвичем, який був відкрив нетлінні Мощі Димитрія в 1752 р., і розпочав процес його канонізації. Місія Св. Арсенія була супротивляться Російській Імператриці (1762-1796), Катерині II, яка відбирала від Церкви Монастирі. Його, за наказом Катерини, арештували, позбавили сану і замурували в маленькій келії, в якій він і помер з голоду та холоду після 4-ох років тортур. Його прославила в хорі Святих Українська Православна Церква (Московського Патріархату) 2000 р. а Українська Православна Церква (Київського Патріархату) 2004 р..

Св. Еміліяна також тяжко покарали за його безстрашні заяви імператору. Його позбавили Престолу і заслали а також піддали різним приниженням аж до його упокоєння в 820 р., у тому ж році, коли Імператора Лева убив його колишній довірений генерал і друг по зброї, Михаїл Аморієць, у Соборі Св. Софії в Константинополі (зараз це Істанбул). Дивне співпадіння тут: чимало матеріалу на будову цієї надзвичайно чудової Святині Римським Імператором (527-565), Юстиніаном, якраз прийшло з пишних пам'ятоків з міста Кізіка, в якому містився Престол Еміліяна.

Це місто було колись одним з найславнішим у світі. У ньому був храм посвячений Римському Імператору Адріанові, якого оголосили богом (це він відбудував Єрусалим і назвав його своїм іменем, і дав нову назву римській провінції Юдеї – Палестина). Його стовпи – у височині 70 стіп – були найвищими в світі. Руїни міста видні до сьогодні – хоч місто зовсім безлюдне – в археологічному місці, захищеному Турецьким Міністерством Культури, якого назва - Бал-Кіз. Слава його вже була справою минулого ще за днів Еміліяна, хоч і до нині є Митрополит Кізіцький, що проживає в портовому

protests and denunciations, by Catherine's orders, he was arrested, defrocked, laicized and walled up in a tiny cell in which he died of hunger and cold after 4 years of torture. He was canonized by the Ukrainian Orthodox Church (Moscow Patriarchate) in 2000 and by the Ukrainian Orthodox Church (Kyivan Patriarchate) in 2004.

St. Emilian, too, was severely punished for his temerity before the Emperor. He was deposed and exiled and subjected to many indignities right up to his repose in the year 820, the same year that Emperor Leo was assassinated by his formerly trusted general and comrade-in-arms, Michael the Amorion, in the Hagia Sophia Cathedral in Constantinople (now Istanbul). By a strange coincidence, much of the material for the building of this most magnificent temple by Roman Emperor (527-565), Justinian, had come from the ruins of the magnificent monuments of the city of Cyzicus, which was Emilian's See.

This city had once been one of the greatest cities in the world. It had had a temple dedicated to deified Roman Emperor Hadrian (who rebuilt Jerusalem and named it after himself, re-naming the Roman province of Judea – "Palestine"), whose columns - at 70 feet high – were the highest in the world. The ruins of the city are still visible - although the city itself is completely deserted – in the archeological site, protected by Turkey's Ministry of Culture, known as Bal-Kiz. Its glory was already past in Emilian's day, although there is even today a Metropolitan of Cyzicus residing in the port town of Erdek on the western shore of the Marmora Sea on the peninsula of Kapu-Dagh (which may once have been an island) in the northwest region of Turkey called Anatolia.

The wise course of rendering "unto Caesar the things which are Caesar's; and unto God the things that are God's" (Matthew 22:21) has become a key attribute of pluralistic democracy. May we, too, wisely pursue this course as we are exhorted by St. Emilian, the Confessor of

<p>місті Ердек на західному березі Мраморського моря на півострові Капу-Даг (який колись може був островом) у північно-західній частині Туреччини, Анатолії..</p> <p>Розумна традиція віддавати «кесареве кесареві, а Богові Боже» (Матвія 22:21) стала однією з ключових властивостей плюралістичної демократії. Захуваймо й ми цю мудру практику, як нас закликає Св. Еміліян Сповідник Кізицький, якого пам'ять ми святкуємо.</p>	<p>Cyzicus, whose memory we celebrate.</p>
--	--